

Det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa Spørgsmaalet om Nationalbankens Ansvar, og jeg maa sige, at jeg med nogen Skuffelse har hørt nogle Udtalelser af den højtærede Statsminister, hvorved han ligesom kaverede for den Politik, Nationalbanken havde ført i indeværende Aar, dog med Undtagelse af selve Spørgsmaalet om Diskontoforhøjelsen. Jeg er hidtil gaaet ud fra, at naar vi er naaet op til den høje Kurs, vi staar paa, har det ikke været med Regeringens hverken aabenlyse eller stiltiende Billigelse, og jeg beklager, at de Udtalelser, den højtærede Statsminister fremsatte her i Dag, kunde forstaas, som om der i alt Fald har ligget en stiltiende Billigelse bagved. Thi det har ikke været Rigsdagens Politik paa noget Punkt, efter at den i 1924 vedtog Valutaloven, at vi i Dag skulde befinde os ikke ved en Kronekurs af 70, men 92. Jeg haaber derfor, at de Udtalelser, som den højtærede Statsminister fremsatte, var Udtryk for en viddreven Loyalitet overfor Nationalbanken, noget, der vil blive misforstaaet, og som helst burde udslettes ved en anden Udtalelse. Det ærede Medlem Hr. Pürschel siger: Ja, men havde det været muligt for Nationalbanken at standse Kronestigningen? Ja, det er ganske klart, at det havde været muligt, for man behøver jo kun at henvise til Norges Eksempel, hvor det lykkedes den norske Nationalbank og den norske Regering i Fællesskab at standse Kronens Stigning, da den naaede en Højde, som de ikke syntes var bekvem for Erhvervslivet. Den norske Regering og den norske Nationalbank anvendte dertil tre Midler. For det første antager jeg, at de har anvendt det Middel, man har anvendt hernede: Opkøb. Men dernæst anvendte de en tidlig og kraftig Diskontonesættelse, og endelig anvendte de det alvorlige Middel, som bestod i at berøve Spekulanter Sikkerheden. Da nu det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nævnte en Udtalelse af den nuværende Statsminister, skal jeg paa ny læse, hvad den norske Finansminister som den i dette Spørgsmaal ansvarlige har sagt i Rigsdagen. Finansministeren sagde, at hele Spørgsmaalet skulde undersøges i en Kommission, hvad der skal være Maalet, om Kronen skal bringes op i Guldparitet, eller den skal stabiliseres, om Guldværdien skal nedskæres. Jeg tror, det er rigtigt at udtale en Advarsel til dem, som nu spekulerer i norske Kroner i den Tro, at Programmet allerede er opstukket, og at Kronen skal bringes op i Guldparitet. Det er rigtigt at

udtale en Advarsel til dem om, at det Spørgsmaal endnu ikke er afgjort." Ja, det var forstandig Tale fra et Land, som saa, hvor det bar hen, det var forstandigere Tale end den, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard nu har gentaget i Dag.

Det ærede Medlem Hr. Trier sagde til mig, at paa et Tidspunkt, da han var stemt for at nedskære Kronen til 70, fandt han ingen Tilslutning fra mig, og det er rigtigt. Men det hænger sammen med, at jeg betragter hele dette Spørgsmaal om, hvor Kronen skal ligge, som et erhvervsmæssigt Hensigtsmæssighedsspørgsmaal og ikke udfra den traditionelle og konventionelle Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard giver Udtryk for, og hvorved han knytter Spørgsmaalet om den danske Krones Guldværdi sammen med den danske Ære. Vel er det rigtigt, at ved en Kronekurs af 70 kunde man have undgaaet hele denne Krise, som er fremkommet med en Kurs over 70, men man havde fremkaldt noget andet i Stedet for, nemlig en mægtig social Interessekamp mellem alle dem, for hvem Nedskæringen til 70 vilde betyde en saa mægtig Formindskelse af det, de i Øjeblikket besad, paa hvilken Maade de end besad det, og paa det Tidspunkt besad flere det jo til en højere Kurs, altsaa var det en faktisk Formueberøvelse. Og da det fremkom sammenkædet med en besynderlig Plan om, at man skulde gennemføre Nedskæringen og samtidig yderligere inddrage en 25 pCt. af Formuen, vad det ærede Medlem Hr. Trier nok erindrer fra den Birc'ske Plan, som han den Gang delvis støttede sig til, var det min Opfattelse, at ud af denne Løsning kom der ikke Ro, men kun en langvarig Strid. Derfor er det ogsaa, jeg betegner vort Forslag som det, det er, et økonomisk Forlig her i Landet, og jeg afviser al Tale om, at Udlandet skulde have nogen som helst Ret til at blande sig i, hvilket økonomisk Forlig mellem Interesserne vi slutter her i Landet. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard vender, hver Gang han føler sin Sag staa usikkert, tilbage til sit Dannebrogstandpunkt. Men jeg siger, det er utilbørligt at gøre dette, naar i dette Tilfælde Forholdet er, at Udlandet har laant os Penge, som vi, hvis vi betaler dem med en Krone til 91 Ø.s Værdi, ikke blot fuldt ud forrenter, men yder tilbage med henved Halvpartens, 50 pCt.s Forøgelse af, hvad vi har laant af dem, da Kronen var paa den laveste Kurs, og forholdsmæssigt, efter som Laanet fandt Sted senere. Ingen na-